

Vzpomínka

Veronika Valentová

Moje vzpomínka na tohoto kamaráda s křehkou duší je pouze střípkem z mnoha dalších rozmanitých... Několikrát jsem byla překvapená, když cizí charakteristika vůbec nekorespondovala s portrétem, jaký mám uchovaný ve své vnitřní „kartotéce“.

Bez nejmenších pochyb byl mistrem bezelstné přetvářky. Měl v rejstříku několik masek, které používal tak, aby v dané situaci a společnosti působil co nejpřirozeněji. Tu nejokázalejší z nich představovala dokonalá vizáž, značkové doplňky (jež oceňoval i u jiných) a neskrývaný obdiv k občas velmi pochybným vzorům a fetišům: za samolibého a povýšeného manekýna (*sic!*) jej považovala dle prvního povrchního dojmu řada lidí, kteří neměli příležitost a čas ho poznat blíž. Ale pokud se jim to poštěstilo, mohli s opatrnou účastí pozorovat ten zvláštní svár duše a těla, vnitřní faustovský neklid a nespokojenost Žida Ahasvera, který by si zoufal v každé době. Především ale měli možnost poznat něžnou jemnost osamělého kapitána, který udává směr a přitom marně a s úzkostí vyhlíží maják.

Pozdně červencová hladina bystrcké přehrady ve mně od jisté doby vyvolává šedavé pocity respektu a zmaru zároveň. A moc jí to mám za zlé... Kdyby ho nechala žít, kdyby projevila v ono magické datum složené ze dvojek a sedmiček shovívavost s unaveným hříšníkem, který ani nedospěl do Kristových roků, je jisté, že by za pár let dozrál – se svým vzděláním, komplikovaným viděním světa, náročnými požadavky na sebe i na ostatní a vytříbeným estetickým cítěním – v ušlechtilou moudrou inspirativní osobnost. V osobnost s hlubokýma očima a s kapkou smutku v srdci, která by uměla předat všem generacím ze sebe to nejlepší. Pokaždé, když Pavlovi ve stínu dubnových židenických stromů zapalují svíčku, si jej tak alespoň představuji...